

изношението на ѿ-то и днес съществува между Русия и). Ние като сме го изгубили тръбъ ли да си служим съ него?

Ако малкият ѿ си ю съхранил произношението въ края на думатъ, то големият ѿ го ю съвсъмъ изгубил — и остава за наз като мъртва буква. Въ сръдатъ на думатъ, както юдиният тий и другият, съ почти съгласни въ произношението си съ ѿ-то к).

Слѣдователно пак три букви за юдин и този глас — съ когото разногласно си служат и ученитѣ ни: юдин употребяват и трите букви; други си съ ограничени само на двѣ; а нѣкои нѣмат освѣнъ юдна само — което ю и схождено съ днешното наше произношение.

Като си лишаваме от точният глас на нашите прѣдѣди за тѣзи три букви, употребяваме въ срѣдатъ на думатъ, нѣкои отъ нашиятѣ филологи за да ги съхраният; по подражание на древнитѣ, изрѣкохъ юдно общо правило, от което участниците си держат като съпец за тоѧга: « че там дѣто Руситѣ пишат о, ние тръбъ да пишем ѿ; там дѣто тѣ имат у, ние тръбъ да имаме ѹ, и там дѣто тѣ употребяват е ние тръбъ да употребяваме

ї) То е спазено и у насъ еще въ думытѣ *камыкъ*, *пламыкъ* ремыкъ изговорены *камъкъ* *пламъкъ* и въ еще други вѣкъ думы, различно произнасяни въ разны мѣста. Г-нъ К. А. Шапкаревъ ми казуваше че въ Охридското окрѫжие иѣкои плаински селенія и до днес пазяц тѣкото изговаряне на ѿ-то подпръ г. к. х.

к) Тъ-ть не е изгубилъ гласъти си а напротивъ тъ-ть е изгубилъ свойтъ гласъ въ крайтъ на думытѣ и на повечето мѣста ся изрича днесъ дебело като ѿ; но пакъ на доволно мѣста мекото му изговаряне е спазено най добре, а освѣнъ това и новы еще употребенія на умекотяваніе прибавени въ языктѣ изискуватъ спазваніето му. Не е съвсъмъ право и туй че ѿ, ѿ и ѹ въ срѣдътъ на думытѣ съ съгласни въ произношението у Българитѣ, защото въ по големиятъ частъ на Българскитѣ селенія ся забѣлѣжва едно доволно разиствующе изговаряне на гласоветѣ и звуковетѣ които представлятъ тѣзи букви, отъ което ся и вижда необходимостта на тѣхното спазваніе за избѣгваніе на новы мѣчноти и разногласици.